HOTĂRÂREA CURȚII (Marea Cameră)

15 decembrie 2009 *

În cauza C-294/05,

având ca obiect o acțiune în constatarea neîndeplinirii obligațiilor formulată în temeiul articolului 226 CE, introdusă la 20 iulie 2005,

Comisia Europeană, reprezentată de doamnele L. Ström van Lier și P. Dejmek, precum și de domnul G. Wilms, în calitate de agenți, cu domiciliul ales în Luxemburg,

reclamantă,

împotriva

Regatului Suediei, reprezentat de domnul A. Kruse și de doamna A. Falk, în calitate de agenți,

pârât,

* Limba de procedură: suedeza.

susținut de:

Republica Federală Germania, reprezentată de domnul M. Lumma, în calitate de agent,

Republica Finlanda, reprezentată de domnul J. Heliskoski, în calitate de agent,

Regatul Danemarcei, reprezentat de domnul J. Molde, în calitate de agent,

interveniente,

CURTEA (Marea Cameră),

compusă din domnul V. Skouris, președinte, domnii A. Tizzano, J. N. Cunha Rodrigues, K. Lenaerts, E. Levits și doamna C. Toader, președinți de cameră, domnii C. W. A. Timmermans, A. Borg Barthet (raportor), M. Ilešič, J. Malenovský și U. Lõhmus, judecători,

avocat general: domnul D. Ruiz-Jarabo Colomer,
grefier: doamna C. Strömholm, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 25 noiembrie 2008,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 10 februarie 2009,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Prin cererea introductivă formulată, Comisia Comunităților Europene solicită Curții să constate că, prin faptul că a omis să constate și să procedeze la plata resurselor proprii nepercepute în perioada cuprinsă între 1 ianuarie 1998 și 31 decembrie 2002, în cadrul importului de material de război și de produse cu utilizare civilă și militară, precum și prin faptul că a omis să plătească dobânzile de întârziere legate de neplata resurselor proprii menționate către Comisie, Regatul Suediei nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolelor 2 și 9-11 din Regulamentul (CEE, Euratom) nr. 1552/89 al Consiliului din 29 mai 1989 de punere în aplicare a Deciziei 88/376/CEE, Euratom privind resursele proprii ale Comunităților (JO L 155, p. 1), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (Euratom, CE) nr. 1355/96 al Consiliului din 8 iulie 1996 (JO L 175, p. 3, denumit în continuare „Regulamentul nr. 1552/89”), până la 31 mai 2000, precum și, începând de la aceeași dată, în temeiul acelorași articole din Regulamentul (CE, Euratom) nr. 1150/2000 al Consiliului din 22 mai 2000 privind punerea în aplicare a Deciziei 94/728/CE, Euratom referitoare la sistemul resurselor proprii ale Comunităților (JO L 130, p. 1, Ediție specială, 01/vol. 2, p. 184).

Cadrul juridic

Reglementarea comunitară

2 Articolul 2 alineatul (1) din Decizia 88/376/CEE, Euratom a Consiliului din 24 iunie 1988 privind sistemul de resurse proprii ale Comunităților (JO L 185, p. 24, Ediție

specială, 01/vol. 1, p. 62) și articolul 2 alineatul (1) din Decizia 94/728/CE, Euratom a Consiliului din 31 octombrie 1994 privind sistemul de resurse proprii ale Comunităților Europene (JO L 293, p. 9) prevăd:

„Veniturile următoare constituie resurse proprii înscrise în bugetul Comunităților:

[…]

(b) taxe ale Tarifului vamal comun și alte taxe stabilite sau de stabilit de către instituțiile Comunităților privind schimburile cu țările nemembre și taxe vamale asupra produselor prevăzute de Tratatul de instituire a Comunității Europene a Cărbunelui și Oțelului;

[…]”

3 Articolul 20 din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului vamal comunitar (JO L 302, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 5, p. 58, denumit în continuare „Codul vamal comunitar”) prevede:

„(1) Drepturile legal datorate la apariția unei datorii vamale se bazează pe Tariful vamal al Comunităților Europene.

[…]

(3) Tariful vamal al Comunităților Europene cuprinde:

(a) Nomenclatura combinată a mărfurilor;

[…]

(c) ratele și alte elemente de taxare aplicabile în mod normal mărfurilor cuprinse în Nomenclatura combinată în ceea ce privește:

— drepturile vamale

[…]

(d) măsurile tarifare preferențiale cuprinse în acorduri pe care le-a încheiat Comunitatea cu anumite țări sau grupuri de țări și care prevăd acordarea tratamentului tarifar preferențial;

(e) măsurile tarifare preferențiale adoptate unilateral de Comunitate pentru anumite țări, grupuri de țări sau teritorii;

(f) măsurile autonome de suspendare, care prevăd o reducere sau o exonerare de drepturi de import aferente anumitor mărfuri;

(g) alte măsuri tarifare prevăzute de legislația comunitară.

[…]”

4 Articolul 217 alineatul (1) din Codul vamal comunitar prevede:

„Orice valoare a drepturilor de import sau export care rezultă dintr-o datorie vamală, denumită în continuare «valoarea drepturilor», se calculează de autoritățile vamale de îndată ce intră în posesia datelor necesare și este înregistrată de autoritățile respective în evidențele contabile sau pe orice alt suport echivalent (înscrierea în evidența contabilă).

[…]”

5 În cadrul punerii la dispoziția Comisiei a resurselor proprii ale Comunităților, Consiliul Uniunii Europene a adoptat Regulamentul nr. 1552/89, aplicabil în perioada în discuție

în prezenta cauză până la 30 mai 2000. Acest regulament a fost înlocuit de la 31 mai 2000 de Regulamentul nr. 1150/2000, care procedează la codificarea Regulamentului nr. 1552/89 fără modificarea conținutului acestuia.

6 Articolul 2 din Regulamentul nr. 1552/89 prevede:

„(1) În scopul aplicării prezentului regulament, dreptul Comunității asupra resurselor proprii la care se referă articolul 2 alineatul (1) literele (a) și (b) din Decizia 88/376/CEE, Euratom se constată de îndată ce sunt îndeplinite condițiile prevăzute de regulamentul vamal privind înregistrarea sumei cuvenite și notificarea debitorului.

(1a) Data stabilită la care se referă dispozițiile din alineatul (1) trebuie să fie data înregistrării, prevăzută de regulamentul vamal.

[…]" [traducere neoficială]

7 Articolul 9 alineatul (1) din acest regulament prevede:

„Conform procedurii definite la articolul 10, fiecare stat membru înscrie resursele proprii în creditul contului deschis în acest scop în numele Comisiei la trezoreria sa sau la organismul pe care l-a desemnat.

Contul se menține fără a se plăti taxe.” [traducere neoficială]

8 În conformitate cu articolul 10 alineatul (1) din regulamentul menționat:

„După deducerea cu 10 % sub formă de cheltuieli de încasare, conform articolului 2 alineatul (3) din Decizia 88/376/CEE, Euratom, înregistrarea resurselor proprii la care se referă articolul 2 alineatul (1) literele (a) și (b) din decizia menționată trebuie făcută cel târziu în prima zi lucrătoare după data de 19 a celei de a doua luni următoare aceleia în care s-a constatat dreptul, conform articolului 2 din prezentul regulament.

[…]” [traducere neoficială]

9 Articolul 11 din Regulamentul nr. 1552/89 prevede:

„Orice întârziere în intrările în conturi prevăzută la articolul 9 alineatul (1) are drept rezultat plata de către statul membru vizat a unei dobânzi la o rată egală cu rata dobânzii aplicate finanțărilor pe termen scurt în ziua scadenței pe piața monetară a statului membru, majorată cu două puncte. Această rată este majorată cu 0,25 puncte pentru fiecare lună de întârziere. Rata majorată se aplică întregii perioade de întârziere.” [traducere neoficială]

10 În conformitate cu articolul 22 din Regulamentul nr. 1150/2000:

„Regulamentul (CEE, Euratom) nr. 1552/89 se abrogă.

Trimiterile la acest regulament trebuie înțelese ca fiind trimiteri la prezentul regulament și se citesc în conformitate cu tabelul de corespondențe din anexă, partea A."

11 Astfel, cu excepția împrejurării că Regulamentul nr. 1552/89 și, respectiv, Regulamentul nr. 1150/2000 fac trimitere la Decizia 88/376 și, respectiv, la Decizia 94/728, articolele 2 și 9-11 din aceste două regulamente sunt, în esență, identice.

12 Rata de 10 % prevăzută la articolul 10 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1150/2000 a fost majorată la 25 % prin Decizia 2000/597/CE, Euratom a Consiliului din 29 septembrie 2000 privind sistemul de resurse proprii al Comunităților Europene (JO L 253, p. 42, Ediție specială, 01/vol. 2, p. 206).

13 Punctul 1 din motivarea deciziei menționate prevede:

„Consiliul European care s-a întrunit la Berlin la 24 și 25 martie 1999 a hotărât, *inter alia*, că sistemul de resurse proprii al Comunităților trebuie să fie echitabil, transparent, eficient, simplu și bazat pe criteriul care exprimă cel mai bine capacitatea de contribuție a fiecărui stat membru."

14 Regulamentul (CE) nr. 150/2003 al Consiliului din 21 ianuarie 2003 privind suspendarea drepturilor vamale la anumite armamente și echipamente militare (JO L 25, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 15, p. 71), adoptat pe baza articolului 26 CE, prevede în considerentul (5):

„Pentru a se ține seama de protecția secretului militar al statelor membre, este necesar să se prevadă proceduri administrative specifice pentru acordarea beneficiului suspendării drepturilor. O declarație a autorității competente din statul membru ale cărui forțe armate sunt destinatare ale armamentului sau ale echipamentelor militare, care ar putea, de asemenea, să îndeplinească rolul de declarație vamală în sensul Codului vamal, ar constitui o garanție corespunzătoare a îndeplinirii condițiilor cerute. Declarația ar lua forma unui certificat. Este necesar să se precizeze forma pe care trebuie să o ia aceste certificate și să se prevadă, de asemenea, posibilitatea de a întocmi declarația cu ajutorul tehnicilor de prelucrare a datelor."

15 Articolul 1 din acest regulament prevede:

„Prezentul regulament stabilește condițiile necesare pentru suspendarea autonomă a drepturilor vamale la anumite armamente și echipamente militare importate din țări terțe de către autoritățile însărcinate cu apărarea militară ale statelor membre sau în numele acestora."

16 Articolul 3 alineatul (2) din regulamentul menționat prevede:

„Fără a aduce atingere alineatului (1), din motive de secret militar, certificatul și mărfurile importate pot fi prezentate altor autorități desemnate în acest scop de către statul membru importator. În acest caz, autoritatea competentă care emite certificatul transmite în fiecare an autorităților vamale din statul său membru, înainte de 31 ianuarie și 31 iulie, un raport de sinteză cu privire la importurile în cauză. Raportul acoperă o perioadă de șase luni imediat premergătoare lunii în cursul căreia a fost

prezentat raportul. Acesta precizează numărul și data emiterii certificatelor, data importului și valoarea totală, precum și greutatea brută a produselor importate împreună cu certificatele.”

17 În conformitate cu articolul 8, Regulamentul nr. 150/2003 se aplică de la 1 ianuarie 2003.

Procedura precontencioasă

18 Prin scrisoarea din 20 decembrie 2001, Comisia a indicat Regatului Suediei că scutirea, începând cu anul 1998, de taxe vamale la importurile în litigiu a prilejuit o pierdere de resurse proprii pentru Comunitate. Ea a invitat acest stat membru să calculeze sumele nepercepute pentru exercițiile bugetare începând cu exercițiul 1998 și să pună sumele respective la dispoziția sa până la 31 martie 2002. Ea a indicat de asemenea autorităților suedeze că ar fi datorate dobânzi de întârziere cu începere de la această din urmă dată, în aplicarea articolului 11 din Regulamentul nr. 1150/2000.

19 În răspunsul său din 11 martie 2002, Regatul Suediei a apreciat că este îndrituit, în virtutea articolului 296 alineatul (1) litera (b) CE, să nu perceapă taxe vamale la importul de echipamente militare și de bunuri de uz atât civil, cât și militar.

20 Prin scrisoarea din 31 martie 2003, Comisia a reiterat cererea sa inițială privind importurile produselor în cauză anterioare datei de 1 ianuarie 2003, perioada posterioară acestei date fiind acoperită de Regulamentul nr. 150/2003.

21 În răspunsul său din 3 septembrie 2003, Regatul Suediei și-a menținut poziția și a declarat că nu intenționează să dea curs atenționării Comisiei.

22 Prin scrisoarea din 17 octombrie 2003, Comisia a pus în întârziere Regatul Suediei în ceea ce privește punerea la dispoziția sa a resurselor proprii care îi sunt datorate în virtutea articolului 26 CE și a articolului 20 din Codul vamal comunitar, întrucât Regatul Suediei a scutit în mod unilateral importul de produse cu dublă utilizare civilă și militară, cu încălcarea acestor articole.

23 În răspunsul său din 15 decembrie 2003, Regatul Suediei și-a menținut punctul de vedere.

24 După ce a luat cunoștință de răspunsul Regatului Suediei, Comisia a emis, la 9 iulie 2004, un aviz motivat în cele două proceduri de încălcare, și anume cea privind importul cu scutire de taxe al materialelor cu destinație specific militară și cea referitoare la importul cu scutire de taxe al unor produse cu dublă utilizare civilă și militară, prin care invita acest stat membru să ia măsurile necesare pentru a se conforma în termen de două luni de la primirea acestuia. Statul membru menționat a răspuns la 3 septembrie 2004, reiterând și precizând considerațiile prezentate anterior.

25 Ținând seama de elementele astfel furnizate de către Regatul Suediei, Comisia, întrucât consideră că acest stat membru nu s-a conformat avizului motivat, a introdus prezenta acțiune.

26 Prin Ordonanța din 13 septembrie 2007, președintele Curții a admis intervenția Republicii Federale Germania, a Republicii Finlanda și a Regatului Danemarcei, în susținerea concluziilor Regatului Suediei.

Cu privire la acțiune

Argumentele părților

27 Comisia arată că în mod eronat invocă Regatul Suediei articolul 296 CE pentru a refuza plata taxelor vamale, întrucât perceperea acestora nu amenință interesele esențiale ale siguranței acestui stat membru.

28 Comisia consideră că măsurile care consacră derogări sau excepții, precum, printre altele, articolul 296 CE, trebuie interpretate strict. Astfel, statul membru în cauză, care pretinde aplicarea acestui articol, ar trebui să demonstreze îndeplinirea tuturor condițiilor prevăzute de acesta din urmă în cazul în care înțelege să deroge de la articolul 20 din Codul vamal comunitar, în care figurează principiul general al perceperii taxelor astfel cum este stabilit la articolul 26 CE.

29 Comisia evidențiază că argumentarea Regatului Suediei referitoare la temerea divulgării informațiilor comunicate în declarația vamală și la temerea că procedurile de control pot determina instituțiile comunitare să pună în pericol secretul militar este neîntemeiată.

30 Comisia adaugă faptul că Regatului Suediei era perfect în măsură să organizeze perceperea taxelor vamale în litigiu astfel încât să garanteze confidențialitatea informațiilor transmise, de exemplu însărcinând o autoritate militară să exercite atribuțiile autorităților vamale competente.

31 Comisia apreciază că Regatul Suediei nu a dovedit în ce măsură erau incompatibile angajamentele luate în virtutea unor acorduri internaționale, pe de o parte, și obligațiile sale în materie de resurse proprii, pe de altă parte. Această apreciere ar fi valabilă și în privința argumentului potrivit căruia aceste din urmă obligații ar compromite grav

proiectele de cooperare internațională ale acestui stat membru, precum și interesele esențiale ale politicii de siguranță și de apărare ale acestuia.

32 Comisia subliniază că neperceperea taxelor vamale în discuție de către Regatul Suediei determină o inegalitate între statele membre din perspectiva contribuțiilor lor respective la bugetul comunitar. În plus, împrejurarea că un stat membru scutește de taxe vamale importurile de material militar și de produse cu dublă utilizare civilă și militară în vederea reducerii costurilor acestora ar vădi, din partea acestui stat, o nerespectare a obligațiilor sale de cofinanțare solidară a bugetului comunitar.

33 Potrivit Comisiei, revine Regatului Suediei sarcina de a proba în mod concret și circumstanțiat că măsurile adoptate, care privează bugetul comunitar de resurse proprii, erau indispensabile pentru a proteja interesele sale esențiale de securitate. În această privință, Regatul Suediei nu ar fi făcut o asemenea dovadă. Pe de altă parte, împrejurarea că alte state membre, a căror situație este comparabilă cu cea a statului membru pârât, percep și achită taxe vamale la importul de material militar fără ca aceasta să le pună în pericol securitatea ar lipsi de pertinență argumentația Regatului Suediei cu privire la acest aspect.

34 De asemenea, Comisia remarcă faptul că, deși Regulamentul nr. 150/2003, întemeiat pe articolul 26 CE, instituie un mecanism de suspendare a obligației de percepere a taxelor vamale la importul anumitor echipamente militare, prin crearea unui sistem de certificare sau de declarare la vamă, el nu conține, în schimb, nicio dispoziție generală prin care să acorde statelor membre dreptul de a determina în mod liber bunurile care pot fi scutite.

35 Regatul Suediei apreciază că articolul 296 CE îi permite să adopte măsuri care vizează protecția intereselor sale esențiale de securitate. Astfel, în virtutea acestui articol, ar fi îndreptățit să scutească de taxe vamale importul de material militar. Acest articol ar viza garantarea libertății de acțiune a statelor membre în anumite domenii care afectează apărarea și securitatea națională. Împrejurarea că articolul menționat

figurează printre dispozițiile generale și finale ale Tratatului CE ar confirma domeniul său de aplicare general și efectul său asupra tuturor dispozițiilor cu aplicabilitate generală ale tratatului menționat și ale dreptului comunitar derivat.

36 În susținerea cererii sale de aplicare a articolului 296 alineatul (1) litera (b) CE, Regatul Suediei afirmă că perceperea taxelor vamale la importul de echipamente militare ar face mai oneroasă dobândirea echipamentelor menționate și ar reduce, în consecință, capacitatea operațională a armatei sale. Costurile suplimentare directe pentru bugetul apărării naționale, ocazionate de taxele vamale în cauză, ar aduce atingere libertății de acțiune a Regatului Suediei în domeniul achizițiilor de material de apărare.

37 Regatul Suediei consideră că neutralitatea sa militară conferă apărării sale naționale un rol strategic în cadrul politicii sale de securitate. Astfel, prin suprafața sa, acest stat membru ar depinde, în vederea îndeplinirii obiectivelor naționale în materie de securitate și de apărare, de o cooperare la nivel internațional. Statul membru menționat afirmă în această privință că obligația de confidențialitate, pe care o apreciază ca fiind aplicabilă în ceea ce îl privește, îl împiedică să comunice Comisiei informații referitoare la bunuri importate și că o neîndeplinire a acestei obligații care îi revine ar risca să pericliteze continuarea cooperării și a relațiilor comerciale în domeniul militar cu anumite state terțe.

38 Potrivit Regatului Suediei, adoptarea Regulamentului nr. 150/2003 confirmă necesitatea respectării intereselor de securitate ale statelor membre și dreptul acestora de a invoca confidențialitatea atunci când este necesar.

39 Regatul Suediei apreciază că, anterior intrării în vigoare a Regulamentului nr. 150/2003, nicio dispoziție comunitară nu permitea unui stat membru, în caz de nevoie din partea sa, ca acesta din urmă să ia măsurile necesare pentru a ține seama de interesele esențiale ale siguranței sale cu ocazia importului de material militar. Potrivit acestui stat membru, aceste interese erau acoperite prin articolul 296 CE și nu ar fi existat o altă

opțiune decât aceea de a prevedea, la nivel național și pe baza articolului 296 CE, scutirea de taxe vamale la importul de material militar.

Aprecierea Curții

40 Codul vamal comunitar prevede perceperea taxelor vamale la importul de bunuri de uz militar, precum cele din speță, provenite din state terțe. Nicio dispoziție din reglementarea vamală comunitară nu prevedea, pentru perioada importurilor în litigiu, și anume perioada cuprinsă între 1 ianuarie 1998 și 31 decembrie 2002, scutirea specifică de taxe vamale pentru importul acestui tip de bunuri. În consecință, nu exista pentru această perioadă nici o scutire expresă de obligația de a plăti autorităților competente taxele datorate, însoțite, după caz, de dobânzi de întârziere.

41 Se poate deduce, pe de altă parte, din adoptarea Regulamentului nr. 150/2003, care prevede suspendarea taxelor vamale la anumite armamente și echipamente militare începând cu 1 ianuarie 2003, că legiuitorul comunitar a plecat de la ipoteza că o obligație de a plăti taxele vamale exista anterior acestei date.

42 Regatul Suediei nu a negat, în niciun moment, existența importurilor în litigiu pe parcursul perioadei luate în considerare. Acest stat membru s-a mărginit să conteste dreptul Comunității la resursele proprii în cauză, argumentând că, în virtutea articolului 296 CE, obligația de a plăti taxele vamale pe armamentul importat din state terțe ar aduce o gravă atingere intereselor esențiale ale siguranței sale.

43 Potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, deși adoptarea măsurilor apte să asigure siguranța lor internă și externă este de competența statelor membre, totuși nu rezultă din aceasta că asemenea măsuri se sustrag în totalitate domeniului de aplicare al dreptului comunitar (a se vedea Hotărârea din 26 octombrie 1999, Sirdar, C-273/97,

Rec., p. I-7403, punctul 15, și Hotărârea din 11 ianuarie 2000, Kreil, C-285/98, Rec., p. I-69, punctul 15). Astfel, după cum Curtea a constatat deja, tratatul prevede derogări exprese aplicabile în situații susceptibile să afecteze siguranța publică doar la articolele 30 CE, 39 CE, 46 CE, 58 CE, 64 CE, 296 CE și 297 CE, care privesc ipoteze excepționale precis delimitate. Nu se poate deduce din aceasta că ar exista o rezervă generală, inerentă tratatului, care ar exclude din sfera de aplicare a dreptului comunitar orice măsură luată în temeiul siguranței publice. Recunoașterea unei astfel de rezerve, în afara condițiilor specifice ale prevederilor tratatului, ar risca să aducă atingere caracterului imperativ al dreptului comunitar și aplicării uniforme a acestuia (a se vedea Hotărârea din 11 martie 2003, Dory, C-186/01, Rec., p. I-2479, punctul 31 și jurisprudența citată).

44 În plus, astfel cum rezultă dintr-o jurisprudență constantă în ceea ce privește derogările de la libertățile fundamentale (a se vedea printre altele Hotărârea din 31 ianuarie 2006, Comisia/Spania, C-503/03, Rec., p. I-1097, punctul 45, Hotărârea din 18 iulie 2007, Comisia/Germania, C-490/04, Rep., p. I-6095, punctul 86, și Hotărârea din 11 septembrie 2008, Comisia/Germania, C-141/07, Rep., p. I-6935, punctul 50), derogările prevăzute la articolele 296 CE și 297 CE trebuie interpretate strict.

45 Mai particular, în ceea ce privește articolul 296 CE, trebuie subliniat că, deși acest articol face vorbire de măsuri pe care un stat membru le poate aprecia ca necesare pentru protecția intereselor esențiale ale siguranței sale sau de informații a căror divulgare o consideră contrară acestor interese, acesta nu poate totuși să fie interpretat într-un asemenea mod încât să confere statelor membre autoritatea de a deroga de la dispozițiile tratatului prin simpla invocare a intereselor menționate.

46 Pe de altă parte, în domeniul taxei pe valoarea adăugată, în Hotărârea din 16 septembrie 1999, Comisia/Spania (C-414/97, Rec., p. I-5585), Curtea a constatat neîndeplinirea obligațiilor în cauză pentru motivul că Regatul Spaniei nu demonstrase că scutirea de taxa menționată la importurile și achizițiile de armament, de muniție și de material de uz exclusiv militar, scutire prevăzută de legislația spaniolă, era justificată, în temeiul articolului 296 alineatul (1) litera (b) CE, de necesitatea de a proteja interesele esențiale ale siguranței acestui stat membru.

47 În consecință, statul membru care invocă beneficiul articolului 296 CE trebuie să dovedească necesitatea recurgerii la derogarea prevăzută la acest articol în scopul protejării intereselor esențiale ale siguranței sale.

48 În lumina acestor considerații, nu poate fi admis ca un stat membru să invoce scumpirea materialului militar ca urmare a aplicării taxelor vamale la importurile de astfel de material provenind din state terțe pentru a pretinde să fie scutit, în detrimentul altor state membre care, în ceea ce le privește, percep și achită taxele vamale referitoare la asemenea importuri, de obligațiile pe care i le impune solidaritatea financiară în privința bugetului comunitar.

49 În ceea ce privește argumentul potrivit căruia procedurile vamale comunitare nu ar fi de natură să asigure siguranța Regatului Suediei, având în vedere exigențele de confidențialitate conținute în acordurile încheiate cu statele exportatoare, trebuie subliniat, după cum observă pe bună dreptate Comisia, că aplicarea regimului vamal comunitar implică intervenția agenților, comunitari și naționali, care sunt ținuți dacă este cazul de o obligație de confidențialitate, în situația prelucrării unor date sensibile, de natură să protejeze interesele esențiale ale siguranței statelor membre.

50 Pe de altă parte, declarațiile pe care statele membre trebuie să le completeze și să le transmită Comisiei în mod periodic nu presupun atingerea unui nivel de precizie de o asemenea natură încât să conducă la prejudicierea intereselor statelor menționate atât în materie de siguranță, cât și de confidențialitate.

51 În aceste condiții și în conformitate cu articolul 10 CE referitor la obligația care revine statelor membre de a facilita îndeplinirea misiunii Comisiei care constă în a veghea la respectarea tratatului, acestea sunt ținute să pună la dispoziția acestei instituții documentele necesare verificării regularității transferului de resurse proprii ale Comunității. Totuși, o asemenea obligație nu se opune, astfel cum a subliniat avocatul general la punctul 168 din concluzii, posibilității statelor membre de a limita informația

transmisă, de la caz la caz și în mod excepțional, pe baza articolului 296 CE, la anumite elemente ale unui document sau de a refuza complet transmiterea acesteia.

52 Având în vedere aceste considerații, Regatul Suediei nu a demonstrat îndeplinirea condițiilor necesare pentru aplicarea articolului 296 CE.

53 Argumentele care precedă, referitoare la inaplicabilitatea articolului 296 CE în ceea ce privește importul de material cu destinație specific militară, se aplică cu atât mai mult în cazul importurilor de material cu dublă utilizare civilă și militară.

54 Rezultă din ceea ce precedă că, prin faptul că a omis să constate și să procedeze la plata către Comisie a resurselor proprii nepercepute în perioada cuprinsă între 1 ianuarie 1998 și 31 decembrie 2002, în cadrul importului de material de război și de produse cu utilizare civilă și militară, precum și prin faptul că a omis să plătească dobânzile de întârziere legate de neplata resurselor proprii menționate către Comisie, Regatul Suediei nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolelor 2 și 9-11 din Regulamentul nr. 1552/89, până la 31 mai 2000, și, respectiv, începând de la aceeași dată, în temeiul acelorași articole din Regulamentul nr. 1150/2000.

Cu privire la cheltuielile de judecată

55 În temeiul articolului 69 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât Comisia a solicitat obligarea Regatului Suediei la plata cheltuielilor de judecată, iar Regatul Suediei a căzut în pretenții, se impune obligarea acestuia la plata cheltuielilor de judecată.

56 Conform alineatului (4) primul paragraf al aceluiași articol, Republica Federală Germania, Republica Finlanda și Regatul Danemarcei, care au intervenit în litigiu, suportă propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive, Curtea (Marea Cameră) declară și hotărăște:

1) Prin faptul că a omis să constate și să procedeze la plata către Comisia Comunităților Europene a resurselor proprii nepercepute în perioada cuprinsă între 1 ianuarie 1998 și 31 decembrie 2002, în cadrul importului de material de război și de produse cu utilizare civilă și militară, precum și prin faptul că a omis să plătească dobânzile de întârziere legate de neplata resurselor proprii menționate către Comisia Comunităților Europene, Regatul Suediei nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolelor 2 și 9-11 din Regulamentul (CEE, Euratom) nr. 1552/89 al Consiliului din 29 mai 1989 de punere în aplicare a Deciziei 88/376/CEE, Euratom privind resursele proprii ale Comunităților, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (Euratom, CE) nr. 1355/96 al Consiliului din 8 iulie 1996, până la 31 mai 2000, și, respectiv, începând de la aceeași dată, în temeiul acelorași articole din Regulamentul (CE, Euratom) nr. 1150/2000 al Consiliului din 22 mai 2000 privind punerea în aplicare a Deciziei 94/728/CE, Euratom referitoare la sistemul resurselor proprii ale Comunităților.

2) Obligă Regatul Suediei la plata cheltuielilor de judecată.

3) Republica Federală Germania, Republica Finlanda și Regatul Danemarcei suportă propriile cheltuieli de judecată.

Semnături